

АННА ТОД

ПОСЛЕДНИЯТ
ИЗГРЕВ

Превод от английски език Иванка Ангелова

У

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Last Sunrise*

Copyright © 2025. The Last Sunrise by Anna Todd.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
All rights reserved.

Превод Иванка Ангелова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2025

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-3485-7

За тези от нас, които пътуват по заплетения и сложен път на прошката – дано намерите надежда в страниците на тази история. За самотните сърца, които копнеят да открият сродна душа и разбиране – дано намерите любовта и съгласието, за които копнеете и които заслужавате. Нека тази книга ви напомни за силата на изцелението, за любовта към вас самите, за неподправената красота на вторите шансове и за отказа да следвате очакванията, които другите имат към вас, и найвече очакванията, които вие самите имате към себе си.

Пролог

Затварям очи и се нося, лека като перце, сливайки се с вълните. Позволявам на топлата, солена вода да отмие страха ми, да отнесе съдбата ми, да се възцари над тъгата и болката ми. Тялото ми се е превърнало в мой враг, може би винаги е било така, но сега вече съм го приела. Взната на справедливостта се е наклонила в моя полза и едва се удържам, едва понасям неправдата, обидата. Единственото място, където съм просто една частица от земята, е тук, във водата. Океанът не се интересува от болест или здраве, живот или смърт, любов или омраза. Той е уравновесен, макар и вечно променящ се, никога не копнее за повече или по-малко от това, което има, никога не бърза и не се застоява. Не спира да бучи и да ни държи на повърхността. Ако не бях такава неверница и песимистка, щях да се вдъхновя от опрощението му, но съм пропита от горчилка и ми е трудно да оценя нещо толкова изящно, толкова неподкупно. Толкова простодушно и лековерно. Няма нищо пищно или охолно във водата и въпреки че оцеляването ни зависи от нея, ние се отнасяме зле с нея, пресушаваме я, замърсяваме я, но дори и тогава тя винаги се връща при нас,

АННА ТОД

за да ни подхрани и съживи, докато ние правим какво ли не, за да я унищожим. Ако аз бях море, щях да потопя всеки сантиметър от този свят, без капка съжаление.

Първа глава

Сигналният звън за поставяне на предпазните колани ме кара да се опомня. Отварям бавно очи и с радост посрещам слънчевата светлина, проникваща през малкото прозорче на самолета. Токчетата на стюардесата потрахват, докато тя се приближава към нас с топла усмивка. Привежда се над мен, за да ме заговори. Мирише на кокос и слънце, нищо че сме в самолета повече от дванадесет часа.

– Имате ли нужда от нещо друго, преди да кацнем, мис Орая? – пита тя.

Поклащам глава и тихо ѝ благодаря.

Има красив акцент, може би италиански? През по-голямата част от полета спях, така че почти не си бях общувала с нея, докато летяхме над северната част на Атлантическия океан. Надявам се това да е облекчило задълженията ѝ и дано и майка ми не я е притеснявала твърде много по време на частния ни полет. Когато майка ми каза, че ще пътуваме със самолет, което съм правила само веднъж и почти нищо не си спомням от полета от тогава, изпаднах в еуфория заради шума и суетнята на претъпканото с народ летище, заради разговорите на непознати, неволно

подслушани, заради възможността да наблюдавам хората. Дори заради опашките и стресираните пътници, тръгнали от дома си твърде късно, които подтичват и пъхтят, докато си проправят път покрай охраната. Хаосът ми се струваше завладяващо вълнуващ. Компанията на майка ми, „СетКорп“, любезно ни предостави един от многото си частни служебни самолети до Испания, от което никога не бих се оплакала, освен на майка ми, защото ми се струваше, че е някак прекалено разточително. Пътувахме безпроблемно, тихо и луксозно, така, както майка ми обича да протичат командировките ѝ.

Поглеждам към нея – седи срещу мен и грижливо нанася по устните си дебел слой тъмновишнево червило. Изобщо не съм изненадана. В ръчния си багаж беше опаковала целия си запас от козметични продукти, за да е сигурна, че няма да пропусне ритуалната си грижа за кожата. Уважавам дисциплината ѝ, която абсолютно ѝ се отплаща, но за мен няколкото сутрешни стъпки са ми напълно достатъчни, нямам енергия за повече. Обичам да гледам в интернет как другите извършват причудливите си вечерни процедури, но ми се струва нереалистично аз самата да ги прилагам в моя живот.

Навеждам се и хващам дръжката на дамската чантичка „Диор“, върху която е избродирано името на майка ми – поредния подарък от шефа ѝ – и я придърпвам към себе си. Вземам пакета с кърпички за почистване на грим, за да освежа лицето си, издърпвам една и я прокарвам по кожата си без грим. Миризмата на краставица изпълва сетивата ми и ме кара да кихна, което за момент предизвиква лека паника у майка ми. Най-малко би трябвало да се притеснява от чувствителното ми обоняние, но дори едно кихване кара тялото ѝ да реагира.

– В едно видео гледах, че почистващите кърпички уреждат защитните бариери на кожата, измислили са

нещо ново – използване на масла – казва майка ми и тъмните ѝ очи се преместват от кърпичките към мен.

Тя е в течение на всички козметични тенденции и ги следва с фанатична всеотдайност. Аз съм по-скоро от жените, които *си падат по клипове с котки и хора, които падат отнякъде*, но всеки си е луд посвоему.

Усмиввам се и издърпвам още една кърпичка през тесния назъбен отвор.

– Нямам подръка почистващо масло, но ще го имам предвид за в бъдеще.

Тя се усмихва и леко завърта очи заради сарказма ми. Ние сме като две монети от различни валути, винаги сме били такива и такива ще си останем. Тихо обитаваме света на другата, но не сме напълно свързани. В гърдите ми набъбва лека надежда, че това ще се промени в града, в който тя е родена. Че част от стените между нас ще се срутят.

– Взе ли си лекарството?

Гласът ѝ звучи малко по-уморено от обикновено, навярно защото работеше през целия полет. Непрекъснато е – ако не на телефона – във видеоконференция по „Зуум“, или пък изпраща гласови съобщения – научих се да се изолирам напълно в 99 процента от случаите.

Отвърщам ѝ с кимване, преглъщайки лекото си чувство за вина. Тя отмества очи към стюардесата, приемайки моята лъжа. Усмиввам ѝ се.

– Ти изобщо спа ли? – питам я.

Тя притиска капачката на червилото, за да го затвори, и примлясва звучно с устни.

– Ще спя през нощта след срещите. Не исках да развалям режима си.

Какъв режим? Та тя никога не спи, знам го със сигурност. Завъртам очи от раздразнение и я поглеждам настойчиво, за да ѝ стане ясно, че не съм се вързала на приказките ѝ. Тя обаче остава напълно невъзмутима и се прехвърля към

дългите си мигли, върху които поставя спирала. Прокарва четчицата нагоре-надолу, разнасяйки черната течност по крайчетата. Аз пък си поставям съвсем методично контактните лещи, искам да избегна постоянните ѝ коментари за очите ми, особено по света.

Облягам се назад и въздъхвам, заглеждам се през прозореца на служебния самолет към успокояващите, изпълнени с живот морски дълбини под нас. До казането остават около десет минути и не мога да удържа усмивката, която пропълзва по устните ми. Най-сетне настъпи лятото на моята свобода, моят преломен момент. Историята на моето съзряване започва на двадесет и три години, никога не съм се чувствала по-готова. Точно както се случва с главния герой във филм от 90-те, това пътуване ще промени живота ми. Най-накрая ще открия коя съм, какъв е смисълът на живота... може би дори ще се влюбя. Тихичко се засмивам, прикривайки уста, при тази абсурдна мисъл. Колко безсмислено би било това.

– Не е ли просто смайващо красиво? – тихо пита стюардесата.

Кимвам, зяпайки с ококорени очи гледката долу, преди още да сме докоснали земята.

– За първи път идвам в Европа. Всъщност за първи път напускам САЩ – отвърщам.

Лешниковите ѝ очи се разширяват от почуда.

– Наистина ли? – пита невярващо.

– Да, знам, отстрани сигурно изглежда, че пътувам често, като се има предвид този *частен самолет, който руши озоновия слой, и козметиката по време на полет, на която майка ми държи*, но всъщност съм летяла само няколко пъти и никога за удоволствие. Честно казано, почти не си ги спомням.

Не ѝ споменавам защо. Последното нещо, от което се нуждая, е проява на още съчувствие.

Тя се засмива и двете поглеждаме майка ми в цялата ѝ прелест. Тя тъкмо си слага обеци, два дебели златни обръча. Наистина е поразително красива, по някакъв плашещ начин, нещо като злата кралица, но е една от най-прекрасните жени, които някога съм виждала – и го знае. Едно от нещата, на които се възхищавам у майка ми, е нейната увереност, не само заради начина, по който изглежда, но и заради способността ѝ да се издигне – тръгнала от нищото, тя вече е една от най-високоплатените жени в своя бранш. Даже фактът, че няма много жени в сферата на разработването и инвестициите в луксозни хотели и ексклузивни курорти, прави постигнатото от нея още по-впечатляващо.

– Много ще ви хареса тук – казва ми стюардесата, връщайки вниманието ми към себе си.

Ухилвам се до уши.

– Наистина се надявам да е така. Толкова се вълнувам – признавам. – Сигурно паспортът ви е пълен с печати. Отдавна ли сте стюардеса?

Жената изважда тъмночервен паспорт и аз прочитам думата *Italiana*. Права бях, от Италия е. Тя прелиства страниците на паспорта си, пълен с печати, и ми го подава.

– Обещах на сестра ми, близначката, че ще обиколя света и за двете ни – казва с лека усмивка, горда от себе си.

Прокарвам пръст по печата от Париж на една от страниците в паспорта.

– Жалко че вече не ги подпечатват много, но човек може да си купи печатите и да си ги слага сам. Аз сега така правя – казва ми тя.

– Сестра ви сигурно е много щастлива, че сте била къде ли не. – Паспортът ѝ има двойно повече страници от моя – Русия, Бразилия, Мексико, печатите и визите нямат крайТя... тя почина миналата година.

По дяволите!

– Много съжалявам. Аз...

Тя завърта глава и тъмната ѝ коса се спуска надолу през рамото ѝ.

– Не се притеснявайте, не искам да се чувствате неудобно. Винаги виждам съчувствения израз по лицата на хората, когато говоря за нея, но тя почива в мир, смъртта понякога е облекчение. Имах прекрасни моменти с нея, спомени, които промениха живота ми и които винаги ще ценя. Благодарна съм, че ги имам, благодарна съм, че я имам в живота си. Благодарна съм за времето, в което я имам. Тя беше истински дар за мен, но не всички дарове са вечни.

Известно време осмислям думите ѝ. Какъв здравословен начин да погледнеш и оцениш нещо, около което витае клеймото на едно от най-големите табута. Смъртта винаги предизвиква страх у хората, но начинът, по който тази жена я възприема, ми се струва някак ободряващ.

– Права сте. Ние сме склонни да изпитваме силен страх от смъртта, да я съдим дори когато загубим някого. Вашата гледна точка е правилна. Това е удивително, вие сте удивителна! – възкликвам съвсем искрено.

Иска ми се да бях погледнала по този начин на загубата на най-близкия ми човек след майка ми.

– Благодаря ви. – Смуглите ѝ бузи леко порозовяват и тя нежно докосва ръцете ми, докато си взема паспорта. – Скоро ще запълните и вашия паспорт с печати. Това е само началото.

Не казвам нищо. Нямам какво да кажа, затова отвъръщам на усмивката ѝ и се облягам назад, наслаждавайки се на гледката под нас, докато се спускаме към земята.

– Само началото – повтарям думите ѝ, когато колелата на колесника удрят земята.

Втора глава

Придвижването до хотела отнема около половин час. През цялото време майка ми говори по телефона. Взирам се през прозореца на колата, опитвайки се да уловя всеки възможен миг от красотата наоколо. Не мога да повярвам, че съм тук, в Европа, в Испания, на красивия остров Майорка. Струва ми се сюрреалистично. Толкова е различно от онова, с което съм привикнала в Тексас, и няма нищо общо с предварителните ми представи. Цялото ми ровене в приложението Street View от картите на Гугъл, също и в Инстаграм, и ТикТок, се оказва напразно – бях неподготвена за истинското нещо. Вече усещам мириса на морето въпреки хладния въздух от климатика в колата. Когато пристигаме в хотела, установявам, че и той е по-красив от представата ми, изградена от изображенията в интернет. Прилича на съграден от камък замък, който стига до самото море, а разбиващите се в брега вълни се чуват още от входа към паркинга. Луксозни коли са паркирани покрай виещата се калдъръмена алея. Преди да успее да си поема дъх, пиколото отваря вратите на колата, неколцина негови колеги грабват чантите ни и ги качват на количката

за багаж. Ескортират ни до фоайето, където ни посреща красив мъж, облечен в бяла риза и ленен панталон с цвят каки, който ни предлага напитка за добре дошли. Тя е тъм-ночервена, с много лед и гигантско парче портокал на ръба на чашата.

– „Калимандрия“ за вас! Това е нашият вкусен и освежаващ специалитет. Добре дошли в Майорка! – Усмивката му е толкова приветлива и топла, че веднага посягам към чашата.

Ръката на майка ми нежно отмества китката ми и придърпва коктейла към себе си.

– Не бива да... – започва тя.

Издърпвам непокорно чашата си от нея.

– Това е и *мое*то лято, забрави ли? А това е просто едно питие. – Преструвам се, че я умолявам, но твърдо съм решила да изпия проклетото питие.

С тежка въздишка тя взима другата чаша и я повдига, за да се чукне с мен. Осъзнавам, с малко тъга, притискаща гърдите ми, че никога досега не сме вдигали наздравница и това вероятно ще е последният път. *Не бъди толкова фаталистична* – казвам си, лепвайки усмивка на лицето си.

– Наздраве за твоето лято, *нашето* лято, на най-любимото ми място на света. Надявам се да ти останат трайни спомени за цял живот. Нека се насладим на времето, което ще прекараме заедно тук!

Кимвам усмихнато и отпивам глътка от леденостудения коктейл. Леко е горчив, но по един пристрастяващ начин. Вкусът му е толкова свеж и екзотичен. Вече започвам да се чувствам така, сякаш се превръщам в друга жена, макар че току-що сме пристигнали на този остров. Лесно се повлиявам и от най-малките неща, което, надявам се, ще е предпоставка идването ми на острова да се окаже преломен момент в живота ми.

– Насам, госпожо Пера. – Мъжът, който ни поднесе на-

питките, ни прави знак със свободната си ръка.

Проследявам погледа му, насочен към рецепцията, а майка ми го поправя:

– Госпожица Пера.

Не виждам никого зад бюрото на рецепцията. Телефонът на майка ми звъни в чантата ѝ и тя започва да рови в нея. Докато чакаме, изпива остатъка от коктейла си. Гледам да не изоставам и изпивам и моя. Коктейлът ме освежава и затопля стомаха ми. Връщам чашата си на мъжа, майка ми прави същото. Облегнала лакът на празния плот, опитвам да игнорирам къркореция си стомах, докато коктейлът бавно започва да ми действа.

Подскачам от изненада, когато иззад бюрото на рецепцията внезапно се подава млада жена с яркочервена къдрава коса.

– Съжалявам – звънко се засмива тя.

Смехът ѝ е така заразителен, че веднага ѝ се усмихвам. Очите ѝ са яркозелени, толкова светли, че се чудя дали не е с контактни лещи. Черният контур по клепача на едното ѝ око е поставен наполовина. Тя държи в едната си ръка молив за очна линия, а на клепача ѝ е залепено лъскаво парченце тиксо.

– Видях този похват в ТикТок. С помощта на тиксотото се прави перфектното котешко око! – Гласът ѝ е изпълнен с жизненост, също като смеха ѝ. – Но все още не съм го овладяла... очевидно. – Тя вдига рамене и разцъфва в широка усмивка.

Майка ми промърморва нещо и потупва кредитната си карта по плота. Прочитам табелката с името на момичето. Амара. Какво хубаво име! Подхожда ѝ идеално.

– Съжалявам... Съжалявам, госпожо... – започва тя, но майка ми я прекъсва.

– Госпожица Пера. Не госпожа.

– Съжалявам, съжалявам. – Очите на Амара се свеждат

към графитеносивия плот, на който лежи компютърът ѝ.

– Всичко е наред. Не се притеснявайте, тя е просто кисела, защото не можа да спи по време на полета. – Мъча се да предразположа рецепционистката, за да се почувства по-добре. – А обръщението „госпожо“ е болна тема за нея.

Майка ми невинаги е така груба с непознати, но е невероятно смущаващо, когато го прави. Тя самата е тръгнала от нищото, но изглежда, забравя това понякога. Например изведнъж спира да говори на родния си език, сякаш за да докаже, че няма нищо общо с родното си място и с миналото си.

Амара се опитва да потисне смеха си и дори да не се усмихва, но не може да се сдържи. Аз се ухилвам заедно с нея, съзаклятничейки срещу майка ми.

– Имаме запазени апартаменти. От компанията „СетКорп“, аз се казвам Изолд Пера и двете стаи са на мое име. – Майка ми плъзва кредитната си карта към нея.

– О, представители на „СетКорп“ от плът и кръв! Ама всъщност вие сте ми шефка. Не мога да повярвам! – отвърща Амара с чувство за хумор и известен сарказъм.

Боже, влюбих се в енергията и огъня на тази жена, а едва от няколко минути съм край нея. Дръзка е и макар работата ѝ в луксозния хотел да изисква висококачествени услуги и изключителна любезност, тя не се разтапя при вида на всички неприятни богаташи, с които сигурно ѝ се налага да се сблъсква всекидневно. Обичам да се срещам с такива неподправени хора, което, за съжаление, е рядкост в моя малък свят, но вече усещам, че се вдъхновявам от нея, от нейното безгрижие и самоуважение.

– Ето ключовете за стаите ви. – Амара ни подава малки, дървени кръгчета.

– Какво е това? – Майка ми върти кръгчето в дланта си и го изучава.

– Вече се грижим за екологията, така че ключовете ни са направени от рециклирана дървесина. Не използваме

пластмасови бутилки и дори си имаме компост от храната, която хората не дотяждат. Ние сме един от първите хотели на острова, следващи екологичните тенденции, и сме отдадени на идеята за опазването на околната среда – обяснява Амара.

Майка ми, която обича да е в крак с всичко ново, кимва, малко объркана, но аз знам със сигурност, че в момента, в който се прибере в стаята си, ще потърси информация за екологичната вълна, заляла Европа. В Далас тези идеи все още не са проникнали толкова силно, но се надявам, че някой ден и това ще стане, а познавайки майка ми, тя със сигурност ще намери начин да насърчи „СетКорп“ да се възползва от новите еко тенденции, които да бъдат приложени в бъдещите луксозни имоти на компанията.

Докато следваме портиера през фойето, се опитвам да усетя интериора наоколо. Има толкова много неща за разглеждане. Не мога да повярвам, че това ще бъде моят дом през лятото. Стените във фойето са от сив камък, от пода до високия таван. В обширното пространство са подредени дивани отоманки и канапета, огромни огледала отразяват висящите отгоре полилеи, обвити в нещо, приличащо на мъх. Навсякъде има растения, всичко е модерно, земно и перфектно. Не искам да мисля колко пари харчи „СетКорп“ за нашето дълго пребиваване тук, половината хотел е зает от екипа, но знам, че причината, поради която сме дошли, ще възвърне парите им десетократно, това е специалността на Изолд Пера. Плюс това, тъй като компанията притежава този хотел, сигурно ще има данъчни облекчения. Още един пример за начина на богатите да стават още по-богати.

Помахвам за довиждане на жизнерадостната жена зад бюрото, а преди вратите на асансьора да се затворят, тя ми казва да я потърся, ако ми стане скучно. Качваме се на десетия, най-горния етаж и вратите на асансьора се отва-

рят бавно. Вървя тихо отзад и чета осветените номера на стаите, които са на пода пред вратите. Изглежда, че на този етаж има само няколко стаи, но разбира се, моята и тази на майка ми са точно една до друга.

– Избери си коя ти харесва повече – сочи ми тя към вратите.

– 1011 има най-добрата гледка към морето и градината, а 1012 гледа към улицата и крайбрежието – обяснява пиколото.

Домът ни в Далас има красива, тиха градина. Тук искам да виждам хората, да ги чувам и да се чувствам част от града.

– 1012, моля.

Сигурна съм, че и двете стаи са впечатляващи, но тъй като ми е дадена възможността да избирам, ще взема тази.

– Ако ти е прекалено шумно, можем да се сменим – казва майка ми.

Пиколото отваря вратата със собствения си дървен чип и търкулва куфара ми вътре. Първото нещо, което забелязвам, са високите тавани. Колко светла и слънчева е стаята! Плътните горскозелени завеси са дръпнати, което позволява на слънцето да огрява дървените подове. Има дневна с диван и два стола, масичка за кафе и телевизор, окачен на стената. Не мога да си представя, че ще го използвам, докато съм тук, но може би просто ще го включа за всеки случай, да не се мина. Цветовата палитра на стаята – зелено, бежово, кремаво и кафяво – е успокояваща и уютна, уталожва неудобството от това да отседнеш в такава скъпа стая за толкова дълго време. В известен смисъл вече се чувствам като у дома си, усещам как вълнение-то жужи под кожата ми.

– Еха! Това е... стаята е толкова красива – обръщам се да благодаря на майка ми, но тя си е тръгнала.

ДРУГИ КНИГИ ОТ АННА ТОД

СЛЕД
СЛЕД СБЛЪСЪКА
СЛЕД ПАДАНЕТО
СЛЕД ЩАСТЛИВИЯ КРАЙ

ПРЕДИ

НИЩО ПОВЕЧЕ
НИЩО ПО-МАЛКО